

GOGU PUIU

Gogu Puiu a fost bunicul meu din partea mamei, un personaj marcant atât în familia mea, cât și în comunitatea de aromâni din Dobrogea. În 1926, când avea 8 ani, a plecat cu familia sa din Gramaticova, Grecia, fiindcă nu au acceptat grecizarea, și au ajuns în Caliacra, Cadrilater, unde au stat până în 1941, când Cadrilaterul a fost retrocedat Bulgariei. Din acel an, familia bunicului meu, s-a stabilit în comuna Mihail Kogălniceanu, județul Constanța. Încă de tânăr, Gogu Puiu, a aderat la Mișcarea Legionară, fiind un spirit luptător, adept al ideologiei naționaliste. În timpul Guvernării Legionare era militar în termen și a fost recrutat în batalionul de gardă al Mareșalului Antonescu, iar cu această ocazie, și-a dat seama că Mareșalul trădează Mișcarea Legionară, care, pentru el nu a însemnat decât un pilon de sprijin în obținerea puterii. La puțină vreme se eliberează din armată, și îl vom găsi comisar de Poliție Legionară în Constanța, așa îl prinde Rebeliunea. După abdicarea Guvernului Legionar, sfătuit de tatăl sau va pleca din țară, pe la începutul lui 1942, fiindcă acesta prevedea că activitatea legionară a fiului mijlociu va pune în pericol întreaga familie. Oricât de mult ar fi vrut Gogu Puiu să rămână în țară și să lupte în numele valorilor în care credea, îndemnul tatălui nu putea fi nesocotit, așa că a plecat. În 1942, conform mărturiilor familiei Crăcea, a fost în Bulgaria, tinerii căsătoriți Crăcea adăpostindu-l în casa lor. Ulterior, bunicul meu pleacă spre Germania și se întâlnește la Buchenwald cu un grup de legionari plecați din țară, printre care Horia Sima, Iașinski, Constantin Papanace, S. Ionescu, și alții. Aici se va scinda Mișcarea Legionară, pe de-o parte adepții lui Horia Sima, pe de altă parte cei ai lui Zelea Codreanu, iar cele două grupări vor fi cunoscute ca „Simiștii” și „Codreniștii”, conducătorul codreniștilor fiind Constantin Papanace, care a fost secretar de stat în Ministerul de Finanțe, pe vremea Guvernării Legionare, iar mai târziu va deveni bibliotecar la Vatican. După plecarea din Buchenwald, Papanace se stabilește în Italia, urmat bineînțeles de toți ai lui, inclusiv Gogu Puiu.

La finele Războiului serviciile secrete occidentale începeau să trimită în România agenți instruiți în taberele lor, ca să lupte împreună cu grupurile de partizani ce începuseră să se formeze în Carpați. Fire energică, patriot și cu o dorință năvalnică de a lupta în numele dreptății, al Credinței și pentru neam, Gogu Puiu îi cere de nenumărate ori lui C. Papanace să îl trimită și pe el în țară. De fiecare dată primește refuzul imperturbabil al mentorului său, care spunea mereu că el nu-și poate trimite copiii la moarte. În 1945, Gogu Puiu hotărăște să plece singur. Spre țară, se oprește la Belgrad unde este recrutat de ofițerul Blondell, agent al serviciilor secrete franceze. Se întoarce împreună cu acesta în spațiul occidental, și până în 1947 nimeni din comunitatea aromână și legionară nu știe nimic despre existența lui Gogu Puiu. În 1947 se prezintă la Constantin Papanace, îi spune că este pregătit să plece în țară; nici de data aceasta nu primește aprobarea, însă va pleca. Nu se cunosc date din perioada 1945-1947 din viața lui Gogu Puiu, însă ce s-a aflat cert din arhivele CNSAS este faptul că, la intrarea în țară, avea un pașaport în care doar fotografia era autentică. În rest, pe pașaportul eliberat de autoritățile orașului Innsbruck conține un nume fals – Mohamed Ali Osman, de origine albaneză. Ajuns la Oradea se predă la Biroul Organizației de Partid și cere să fie prezentat lui Vasile Luca, căruia trebuia să îi transmită un mesaj, dar, este primit de Ana Pauker. După această întrevvedere este încarcerat la Văcărești, condamnat la 1 an pentru trecere frauduloasă de frontiera. Nu se cunoaște exact modul în care a ieșit de la Văcărești, fiindcă există persoane care spun că Gogu Puiu ar fi evadat la sfârșitul lui 1947 din Văcărești.

Din 1948, Gogu Puiu se stabilește în nordul Dobrogei unde găsește deja organizate grupuri de rezistență, de către frații Nicolae și Nicea Fudulea și Gheorghe Filiiu. Toți erau legionari, ba mai mult, Nicolae Fudulea a fost decorat de Căpitan cu Crucea Albă. Din mărturiile convivilor săi, se deprinde faptul că era un tip carismatic și foarte bine antrenat în ceea ce privește organizarea luptei de clandestinitate. Reușește să organizeze oamenii în grupuri foarte mici, de așa manieră, încât dacă unul

ar fi fost prins de organele de securitate să nu poată să indice camaradul lui (probabil că ei cunoșteau că la dreapta și la stânga lor, se află oameni, dar nu-i puteau identifica nominal).

La începutul lui 1948, vizitează un prieten, Zahu Pană din Constanța, căruia îi spune că în noaptea de 14-15 mai 1948, va avea loc un val masiv de arestări în toată țara, semn că va începe Insurecția populară, și că vor veni în ajutor americanii. Este cunoscut faptul că în noaptea respectivă s-au făcut mii de arestări, cu precădere în rândul studenților, dar americanii nu au mai venit. În vederea acestui fapt, Gogu Puiu trebuia să organizeze o armată paramilitară din câți mai mulți oameni cu armele și muniția aferente. În acea perioadă destul de tulbură, când foarte mulți nu conștientizau ce înseamnă comunismul și când frica nu se inoculase atât de adânc în firea lor, oamenii se adunau să lupte împotriva celor care le interziceau să creadă în Dumnezeu și le furau proprietățile și ființa națională. Nu mai conta culoarea politică a celor care înțelegeau să lupte împotriva unui dușman comun. A fost o perioadă în care Gogu Puiu și oamenii lui erau considerați apărătorii și răzpunătorii neamului, iar milițienii, fie le dădeau de bună voie armele din dotare, fie fugeau din sedii lăsându-le astfel cale liberă. Aceasta era o modalitate de a face rost de arme. O altă modalitate al cărei efect îl cunoaștem, fără a ști însă cum s-a ajuns aici, este faptul că Gogu Puiu, cu doar o mână de oameni intra în unități militare și pleca de acolo cu camioane încărcate cu arme și muniție.

Într-o astfel de incursiune (despre care nu credem că a fost realizată numai pe baza curajului) este rănit Nicolae Mataranga. Riscul de a cangrena era imens, iar drumul la doctor era sinucidere. Nicolae Ciolacu povestește că Gogu Puiu l-a operat pe Mataranga salvându-l de cangrenă.

Un alt episod povestit de Gheorghe Filiiu, de data aceasta, este acela că în toamna târzie a lui 1948, Gogu Puiu primește vestea că 9 camarazi au fost prinși și închiși la securitatea din Babadag. Plin de curaj și încredere, își ia un singur om și se duce să-și scape camarazii, neimaginându-și, însă, starea în care i-a găsit. Aplicând o tehnică de intimidare, a tras rafale de mitralieră, creând impresia că sunt mulți, astfel încât, cei câțiva securiști care se aflau în sediu s-au încuiat în camere, iar ei s-au dus în beci să-și elibereze oamenii, pe care i-au găsit într-o stare fizică deplorabilă cauzată de tortură. Aceștia neputându-se deplasa singuri, a trebuit să fie cărați în spate, așa încât s-a tras în continuare în uși, pentru a-i împiedica pe securiști să iasă până la finalizarea operațiunii. Se naște întrebarea, de unde știa Gogu Puiu atâtea lucruri - ajutor medical, organizarea nucleelor de luptă, eliberare de ostatici, modalități de înarmare, iar răspunsul nu poate fi decât unul singur: în cei 2 ani de absență, acesta a fost instruit într-o unitate de instrucție paramilitară care se afla undeva pe teritoriul Europei de Vest.

Tot Nicolae Ciolacu, dar și alți supraviețuitori, relatează că în toată perioada cât i-a condus, Gogu Puiu a purtat un soi de uniformă: cizme Burger, pantalon negru bufant, cămașă neagră, și în funcție de anotimp, haină/pardesiu tot de culoare neagră. Interesant este că, la această ținută, a purtat întotdeauna un fel de port-hart din piele, în care se bănuiește că avea niște documente secrete, deoarece nici în somn nu se despărțea de acest port-hart. Pe lângă port-hart, păstra o grenadă ce îi era sortită. Jurase că nu se va lăsa prins de viu.

O altă întâmplare, relatată tot de Ciolacu, care accentuează personalitatea acestui om este următoarea: unul dintre camarazi cunoaște într-o împrejurare un tânăr care a reușit să-l convingă că dorește din tot sufletul să lupte alături de ei și să-l prezinte lui Gogu Puiu. S-au întâlnit pe înserat la marginea unui sat din Dobrogea de Nord, iar când Gogu Puiu l-a văzut, a pus mâna pe pistol spunându-i ori să plece, ori îl împușcă. Motivația: „mi-ați adus un securist”, și într-adevăr așa era, căci tânărul era un ofițer de securitate care avea misiunea să se infiltreze chiar în proximitatea lui Puiu, conform mărturiilor sale.

Având în vedere că Gogu Puiu nu numai că nu excludea posibilitatea morții, dar era convins că aceasta va veni, nu putem să-l considerăm naiv și idealist. Postea și se împărțea la fiecare 3 luni, de teamă ca moartea să nu survină și să-l prindă nepregătit. În momentul în care a ales acest drum, a tăiat

orice legătură emoțională cu familia și cu tot ceea ce l-ar fi putut determina să renunțe la luptă. Numai că, om fiind, a făcut câteva erori, și anume: s-a îndrăgostit de o femeie, Olimpia, care l-a iubit mai presus de orice pe lume și cu care a vrut să se cunune. Aceasta a acceptat și a adus pe lume un copil al lui Gogu Puiu. Acestea au fost greșelile fatale despre care vom relata mai târziu.

Din rațiuni de siguranță au hotărât să împartă mișcarea de rezistență din Dobrogea în două, Dobrogea de Nord și Dobrogea de Sud, pe ambele coordonându-le Gogu Puiu, numai că de cea din Sud răspundea Gheorghe Filiiu. Se pare că acum, deplasările dintr-un loc în altul erau mai dificile, securitatea, sub conducerea lui Dogaru, era mai atentă, frații Fudulea, unul (Nicea) murise în pădure la Babadag, iar celălalt era arestat, și, bineînțeles, mulți dintre conducători erau inchiși.

Educația creștină primită în familie de Gogu Puiu îl obliga să nu lase să se nască un copil în afara unei căsătorii binecuvântate în Biserică și se hotărăște să se deplaseze în S, în satul Cobadin, aflat la 18 km distanță de Constanța, la prietenul său, Gheorghe Filiiu. Aici îl cheamă pe preotul Mihăilescu căruia îi cere să officieze slujba religioasă de cununie, nu înainte însă de a ajunge în Cobadin și sora lui, Maria. Pentru aceasta, au trimis oameni care s-o anunțe să vină, dar la Cobadin nu s-au mai întors nici oamenii trimiși, nu a ajuns nici Maria. Iritat de acest lucru, Gogu Puiu pleacă singur în comuna Mihail Kogălniceanu, dar, aici, fratele soției sale, Constantin Puiu, ca mama, sora și fratele său mai mic au fost ridicați de securitate. Acesta îl ia pe Gogu și îl duce cu caruța până aproape de Cobadin. Spre dimineață, în ziua de 19 iulie 1948, Gogu intră în casa lui Filiiu, intenționând să plece în toiul nopții, deoarece deja își încălcaseră principiile de siguranță: să nu stea mai mult de 2 zile în același loc. Securitatea află unde este și își trimite trupe în Cobadin care, din aproape în aproape, ajung să înconjoare casa lui Gheorghe Filiiu și începe un adevărat război între trupele de securitate pe de-o parte, iar de cealaltă parte un singur om: Gogu Puiu. Acesta trage din foarte multe locuri ale casei, cu intenția de a crea impresia că sunt mai mulți. După relatările unui martor ocular, Petre Dica, Gogu împușcă circa 14 securiști, iar la un moment dat, când a considerat că s-a creat o breșă propice ieșirii din casă, sare pe fereastră, spunându-i Olimpiei: „Dacă va fi băiat să-l botezi Hristu, iar dacă va fi fată s-o botezi Zoe.”

Odată ajuns afară, continuă să tragă, dar din nefericire este rănit într-un picior, și tot atunci constată că și-a terminat muniția. Îi rămâne doar grenadă, pe care o păstra pentru el, și într-adevăr o detonează, producând un incendiu într-o șură de paie, în dreptul căreia se afla. Așa se pare că își găsește sfârșitul acest erou legendar al nemului nostru.

Însă!

Olimpia Puiu, însărcinată în luna a patra, este prinsă de securitate a doua zi, și încarcerată. După arestare, este dusă pentru a face confruntarea cadavrului, numai că, aici descoperă (dupa propria ei mărturie) un cadavru complet carbonizat din care nici măcar nu putea distinge vreo trăsătură. Este momentul când ea refuză să recunoască moartea lui Gogu Puiu. Olimpia este încarcerată, condamnată la 5 ani, naște în decembrie 1949, o fată, pe care o botează Zoe. Copila stă alături de mama ei timp de 1 an și 4 luni, iar mama se eliberează după ce ispășește 5 ani de temniță. Olimpia moare în 1956, la 2 ani după eliberare, așa că nu ne-au rămas multe mărturii de la ea.

Zoe crește și află ca într-un basm sau o legendă ca tatăl ei nu a murit atunci, în ajunul lui Sf. Ilie, 1949, că atunci a fost rănit într-un picior, șura de paie care a luat foc a mscat plecarea lui și ajunge în casa doctorului Apostol care i-a îngrijit rana, după care a plecat.

Cam în aceeași perioadă, vine de undeva din America de Sud un alt luptător din rezistența din Dobrogea, care o caută pe Zoe, și-i spune că tatăl ei nu a murit, că trăiește, și ar vrea să discute cu ea acest lucru, dar după ce se va întoarce dintr-o vizită pe care trebuia s-o facă în altă localitate. Și-au dat întâlnire peste o săptămână. Zoe se duce la locul de întâlnire, așteaptă circa 2 ore, domnul Geoge nu

apare. Sună la familia care i-l prezentase. Află că a fost găsit mort pe plaja la Mamaia de către oamenii care veniseră să aranjeze nisipul.

Zoe a trăit cu o fărâmbă de speranță, inoculată în sufletul ei și de credința bunicii paterne care la rândul ei avea convingerea că Gogu nu a murit.

Târziu, în 1994, vorbește la telefon cu Dumitru Bacu, ce se afla în România. Îi spune că este obligat să plece urgent la Paris (prin august), dar că în octombrie se va întoarce, ocazie cu care vrea să o întâlnească pentru că trebuie să-i spună lucruri despre tatăl ei pe care nu le mai știe nimeni. Moare înainte de a apuca să revină în țară.

În arhivele CNSAS există două telegrame date de Procuratură, în 1956, către Miliția Kogălniceanu, în care se cere „să fie căutat, încătușat și adus banditul Gogu Puiu”. Răspunsul este că ”banditul nu a răspuns nici măcar la afișarea pe usa”.

Nu putem vorbi mai amănunțit despre Gogu Puiu, deoarece, dosarul său de securitate, alcătuit din 5 volume, precum și cel al Olimpiei Puiu, alcătuit din 2 volume, au statutul de informație clasificată.

De ce după exact 62 de ani de la „moartea” lui și după 56 de ani de la moartea Olimpiei, dosarele lor rămân clasificate?

Fiecare are dreptul să dea un răspuns pe care îl crede de cuviință.

Moartea lui Gogu Puiu este sau nu o legendă?